Wim Meilinkprijs
Ruth van der Steenhovenprijs
2017

Poppenspelers in de prijzen
NVP - UNIMA

Beeld van Jac Nijman
Op het congres in 1969 geschonken aan de UNIMA door Guido van Deth namens de NVP-UNIMA

RUTH VAN DER STEENHOVEN
INLEIDING BIJ PRIJSUITREIKINGEN

Pal tussen twee Wereldoorlogen, op 17 juli 1930, werd in Heusden, Ruth van der Steenhoven geboren. Een niet weg te denken naam in de annalen van de Nederlandse en bij uitbreiding Nederlandstalige poppentheatergeschiedenis. Hij was ooit een eerder bangelijk kind dat met de nodige intelligentie en koppigheid opgroeide, zeker na de tragische levenservaring van uitroeiing door de Duitsers van 134 van zijn dorpsgenoten, waaronder tientallen kinderen… zijn vriendjes.
Na zijn carrière als beroepsmilitair vond hij werk in de jeugdzorg en leerde via dat kanaal het poppenspel kennen, méér bepaald het hoogst esthetische werk van Cia van Boort. Discipline, solidariteit en camaraderie verschoven naar vrijheid, fantasie en scheppingsdrang. Jongvolwassen Ruth vond nieuwe uitdagingen, een nieuwe lief, Joke… de culturele grootstad Amsterdam… en de Nederlandse Vereniging voor het Poppenspel, waar hij binnen de kortste keer een méér dan actief lid van werd. Het begin van een heuse carrière in het socio-cultureel leven én in de spektakelwereld.

Hij realiseerde zijn eigen theater (De Rode Draak) samen met Joke in Weesp.

Ruth noemde zichzelf nooit een geweldige poppenspeler. Als zelfkritisch man en vooral als geprivilegieerd toeschouwer van het bijzonder hoogstaand Nederlands poppentheater van die dagen, besefte hij maar al te goed dat hij daartoe zowel de vaardigheid van de dramaturgie als techniek als het talent van het brede stemmengamma miste. Als poppenmaker kon hij best naast vele anderen tijdgenoten staan.

Maar hij was gelukkig overtuigd van zijn andere talenten in de branche. Dit lekker marginaal en niet altijd op waarde gerespecteerd kunstenwereldje. Hij werd bij herhaling een soortement crisisingenieur en/of architect als de vereniging van amateur- en professionele figurentheateradepten zonder voorzitter, secretaris, archivaris, hoofdredacteur, tournee- of festivalorganisator of 'tout court' manusje-van-alles zat. De hele panoplie van dat soort taken nam Ruth na enig gegrom ambitieus én geëngageerd vanuit het hier nabij gelegen Papendrecht, waar hij - na de scheiding van Joke - weer een eigen theater Poppendrecht begonnen was. Daar koesterde hij decennia lang de unieke affichecollectie en de zeer degelijke vakbibliotheek van de NVP-UNIMA. Een oekaze van de brandweer maakte er een einde aan.

Ruth was ook een getalenteerde 'go between' en als dusdanig ambassadeur van het Nederlandse poppenspel in Vlaanderen. Het tweejaarlijkse Internationaal Poppenspelfestival werd zijn tweede thuis. Hij liep er rond als een Zonnekoning. Hoe vaak hebben we aan onze jongere collega's moeten uitleggen dat die reus van bijna twee meter, met zijn patriarchenbaard en handen groot genoeg om elk vijf Siciliaanse puppi te laten vechten… niet de directeur van het festival was maar een bescheiden Nederlands beroepsspeler.

Waarde collega en vriend Ruth, ik ga hier stilaan eindigen. Ik heb je altijd gedoogd om je vaak bewust provocerende uitspraken…, je steeds weer bewonderd om je tegen de mainstream ingaande statements…, me geboeid geweten door je inzichten over hoe het beter kon, maar die steeds weer iets opbouwend bevatten.
Ik zal nog vaak aan jou denken, Ruth.

Freek Neirynck

September 2017

DE RUTH VAN DER STEENHOVENPRIJS

Ruth van der Steenhoven was decennia lang de motor van de NVP(-UNIMA). Als geen ander was hij enorm betrokken bij de vereniging en de poppenspelers, waarbij hij vooral jonge/beginnende mensen op allerlei wijzen stimuleerde om het vak te leren. De Ruth van der Steenhovenprijs is in het leven geroepen na het overlijden van Ruth van der Steenhoven op 5 juni 2016.

De prijs is een aanmoedigingsprijs voor een beginnende (jonge) poppen- en objecttheatermaker die zich verder wil bekwamen in het vak door het volgen van (internationale) opleidingen en cursussen en/of individuele begeleiding door een ervaren theatermaker. De Ruth van der Steenhovenprijs is een ledenprijs; uit de voordrachten van de leden, maakt de jury een keuze aan welke speler of theater de prijs wordt uitgereikt.

De prijs wordt dit jaar voor het eerst uitgereikt en bestaat uit een bedrag van € 500 en een oorkonde ontworpen door Baukje Scheppink.

De jury van de Ruth van der Steenhovenprijs 2017 bestaat uit de volgende leden:

- Hans Schoen: poppenspeler en oud-voorzitter NVP-UNIMA
- Martine van Ditzhuyzen: hoofdredacteur 'De wereld van het poppenspel'; mentor opleiding Poppen- en objecttheater van het Haags Theaterhuis
- Damiet van Dalsum: poppenspeelster, directeur/programmeur Internationaal Micro Festival in Dordrecht; winnaar Wim Meilinkprijs 2002.

DE RUTH VAN DER STEENHOVENPRIJS 2017 GAAT NAAR

BETWEENTWOHANDS

BetweenTwoHands bestaat uit Erin Tjin A Ton en Gosia Kaczmarek, beiden afgestudeerd aan de Rietveld Academie.
Geen tekst, geen verhaal. Alleen poppen en props. BetweenTwoHands maakt theater op de vierkante centimeter. De beeldtaal is abstract, maar weet de fantasie te prikkelen. Het verwijst naar een eigen universum met een absurdistisch kantje. De voorstellingen zijn op een volwassen publiek gericht en hebben een experimenteel karakter. Een echte aanwinst voor het objecttheater in Nederland.

JURYRAPPORT RUTH VAN DER STEENHOVENPRIJS 2017

De Ruth van der Steenhovenprijs is ingesteld na het overlijden van Ruth van der Steenhoven op 5 juni 2016. De prijs zal eens in de twee jaar worden uitgereikt en dit jaar voor het eerst.
Ruth van der Steenhoven was decennialang de motor van de NVP-UNIMA. Als geen ander was hij enorm betrokken bij de vereniging en de poppenspelers, waarbij hij vooral jonge/ beginnende mensen op allerlei wijzen stimuleerde om het vak te leren.
De Ruth van der Steenhovenprijs is een aanmoedigingsprijs voor een beginnende (jonge) poppen- en objectentheatermaker (m/v) die zich verder wil bekwamen in het vak door het volgen van (internationale) opleidingen en cursussen en/ of individuele begeleiding door een ervaren theatermaker.

Het is een ledenprijs. De leden van de NVP-UNIMA hebben dit jaar vijf theaters (7 spelers) voordragen voor de prijs.
Ondanks dit relatief geringe aantal voordrachten stond de jury voor een moeilijke taak. Er bleek namelijk een groot (artistiek) verschil te bestaan tussen de voordrachten. Enerzijds beginnende poppenspelers die zonder enige kunstzinnige vooropleiding vol enthousiasme in het vak zijn gestapt. Anderzijds spelers welke reeds een kunstvakopleiding hebben afgerond. Het resultaat is een enorm artistiek en inhoudelijk verschil in de gepresenteerde voorstellingen.
De jury heeft haar werk naar eer en geweten gedaan en gekozen voor de in haar ogen meest talentvolle voorstelling van de groep

BetweenTwoHands.

De speelsters Erin Tjin A Ton en Gosia Kaczmarek hebben duidelijk geëxperimenteerd met vormen, materialen en thema's. Ze manipuleren zichtbaar en met grote concentratie. Zowel de twee voorstellingen als de proeve
presentatie zijn zonder tekst. Een eenvoudig geluidsdecor ondersteunt de beelden. De speelsters zoeken naar de essentie van het spelen met en bewegen van de objecten. De soms sterke en sfeervolle beelden, eenvoudig uitgelicht met ledlampjes en zaklantaarns, prikkelen de fantasie van het publiek.

Hun authenticiteit en vakmanschap maken ook dat hun manier van theater maken over de grenzen reikt in de toekomst.
De beeldtaal van BetweenTwoHands is abstract, maar weet de fantasie te prikkelen. Het verwijst naar een eigen universum met een absurdistisch kantje. De voorstellingen zijn op een volwassen publiek gericht en hebben een experimenteel karakter. Dat is een aanwinst voor het objecttheater in Nederland.
De jury hoopt dat de prijs een mooie steun in de rug zal zijn voor de verdere ontwikkeling van Erin en Gosia als poppen-/objectentheatermakers.
Damiet van Dalsum, Martine van Ditzhuyzen, Hans Schoen
Dordrecht, 2 september 2017

De beeldtaal van “BetweenTwoHands” is abstract maar weet de fantasie te prikkelen. Het verwijst naar een eigen universum met een absurdistisch kantje. De voorstellingen zijn op een volwassen publiek gericht en hebben een experimenteel karakter. Dat is een aanwinst voor het objecttheater in Nederland.
De jury hoopt dat de prijs een mooie steun in de rug zal zijn voor de verdere ontwikkeling van Erin en Gosia als poppen-/objectentheatermakers.

Jury Ruth van der Steenhovenprijs september 2017

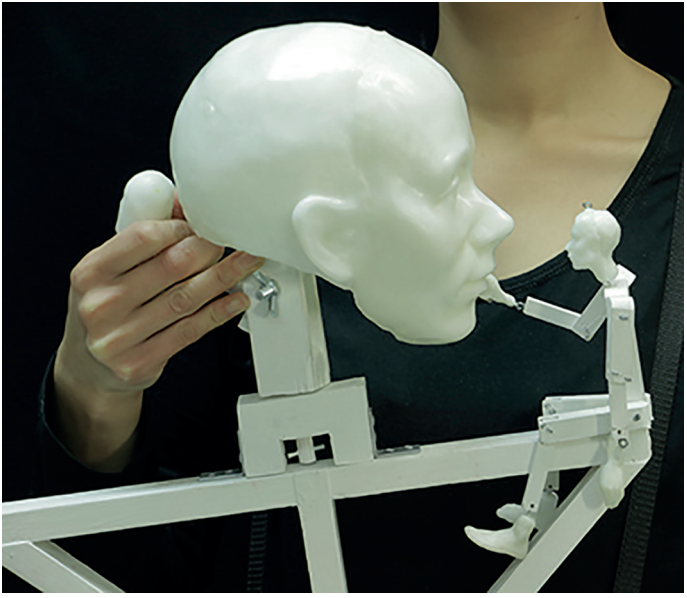

Oorkonde ontworpen door Baukje Scheppink

RUTH VAN DER STEENHOVENPRIJS
DANKWOORD BETWEENTWOHANDS

We zijn vereerd om de eersten te zijn die de Ruth van der Steenhovenprijs winnen. Helaas kunnen we Ruth van der Steenhoven niet meer persoonlijk bedanken voor de prijs, daarom bedanken we bij deze zijn familie voor het ondersteunen van nieuwe makers om hun werk voort te zetten en nieuwe stappen te zetten in de wereld van objecttheater.

Het maken van objecttheater is natuurlijkerwijs voortgevloeid uit onze behoefte om de verstilde objecten en installaties uit onze kunstpraktijk tot leven te wekken. Middels onze werken onderzoeken we manieren waarop we de waarneming van de toeschouwer kunnen beïnvloeden en hoe objecten en mensen zich tot elkaar kunnen verhouden.

Voor ons is het belangrijk dat de werken die wij maken voor een ieder toegankelijk zijn. Wij willen dat ons werk vragen stelt over het menselijk bestaan. We proberen thema's te verbeelden die voor een ieder herkenbaar zijn, zoals eenzaamheid, vervreemding, maakbaarheid en ontoereikendheid. Wij hopen dat ons werk mensen verbindt in plaats van onderscheidt.

Deze voorstellingen zouden niet tot stand zijn gekomen zonder hulp van anderen. The Journal en Duodenum hebben we met name gefinancierd met geld dat we bij onze bijbanen verdienden. We hadden dus een beperkt budget en alle medewerkers waren bereid om mee te helpen in ruil voor maaltijden en/of een kleine vergoeding. Allereerst bedanken we Anna Verduin voor haar steun en geloof in BetweenTwoHands, haar geweldige rol als regisseur en scherp oog voor beeldend theater. Ten tweede bedanken we alle geluidsontwerpers: Ernst Walgenbach, René Thie, Kaveh Vares en Marcel de Rooij. Ten derde alle cameramensen en editors: Thomas Ravestein, Ruben Pest, Eefje Vaghi, Jacco Groen, Herre Vermeer en Heleen Schalkwijk. Ten vierde alle fotografen: Chun-Han Chiang, Nick van Tiem, Tudor Bratu en Moon Saris. Ten vijfde de coupeuse Zahra Ait ben Moh. Tevens de grafisch vormgever Mariusz Kaczmarek en voor de prachtige animaties voor Paperwork bedanken we Klaske Oenema. Daarnaast nog vele vrienden en familie die teksten hebben geredigeerd, hielpen met het vervoer van spullen, het

bouwen van installaties en simpelweg kwamen kijken bij voorstellingen.
Tot slot willen we een aantal mensen bedanken die ons in de loop van onze ontwikkeling hebben gesteund en aangemoedigd. Allereerst de programmeurs die ons opweg hielpen, zoals Olga van den Berg van de Nieuwe Anita, Bram van Dijk van De Mus en Berith Danse van Workship de Ceuvel. Daarnaast de programmeurs die ons de gelegenheid hebben gegeven om op grotere festivals te spelen zoals Noorderzon, Over het IJ Festival en Pop Arts. Resepectievelijk Henk Bothof, Simone Hogendijk en Frank Noorland. Tevens zijn we Sigrid de Reus dankbaar dat ze ons heeft gesteund en ons voordroeg bij Unima en uiteraard Eliane Attinger en Pol Eggermont voor de steun en gesprekken vanuit Feikes Huis.

Erin Tjin A Ton en Gosia Kaczmarek

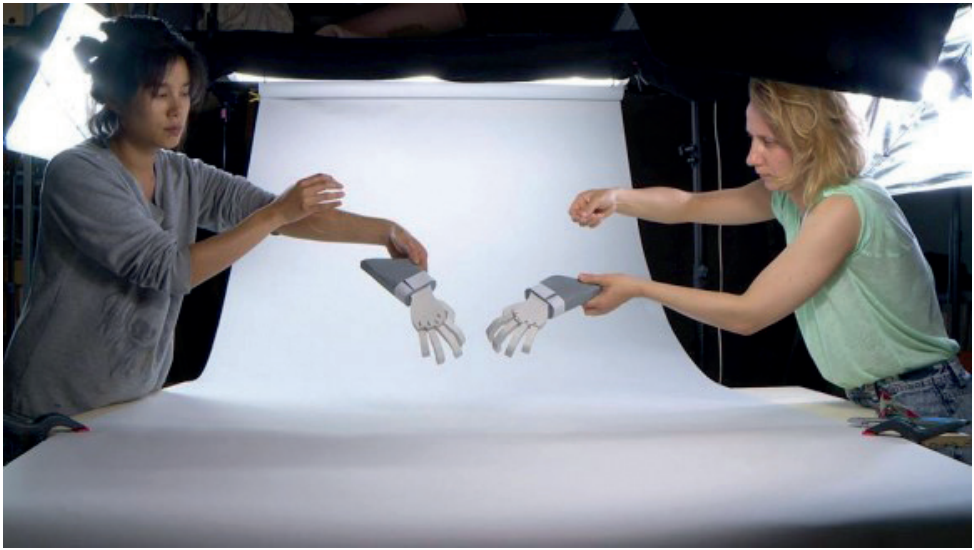

DE WIM MEILINKPRIJS

De naamgever van deze prijs, Wim Meilink, was één van de medeoprichters van de NVP-UNIMA en jarenlang voorzitter. Hij heeft een aantal boeken geschreven over het maken van poppenspel en een belangrijke bijdrage geleverd aan de geschiedenis van Jan Klaassen met zijn werk 'Doopceel van Jan Claeszen'.
De Wim Meilinkprijs is een oeuvreprijs en wordt sinds 1980 uitgereikt, aanvankelijk eens in de drie jaar en vanaf 2015 eens in de twee jaar. De prijs is tot nu toe tien maal uitgereikt. De prijs ging in 2015 naar het Amstelveens Poppentheater.

De winnaars 1980 - 2017

1980: Hinderik de Groot	
1983: Feike Boschma 2014 †	
1986: Figurentheater Triangel (Henk Boerwinkel)	
1989: Jan de Noord (1983 † postume)	theaterencyclopedie.nl
1993: Camilla Koevoets	theatertoermalijn.nl
1995: Speeltheater Holland	speeltheater.nl
1998: Trudy Kuyper († 2017)	theaterencyclopedie.nl
2002: Damiët van Dalsum	poppentheaterdamiet.nl
2005: Neville Tranter	stuffedpuppet.nl
2015: Amstelveens poppentheater	amstelveenspoppentheater.nl
2017: Rieks Swarte	

Dat de prijs in 2015 na een pauze van 10 jaar weer in het leven is geroepen is mede te danken aan een donatie van STOA van Chris de Jong

De jury van de Wim Meilinkprijs 2017 bestaat uit de volgende leden:

- Elly Bakker: directeur/programmeur Puppet International en productiehuis Valentijn
- Marla Kleine: oprichtster en directeur van De Proeve, voormalige werkplaats voor poppen- en objecttheater
- Myrthe Schuuring: directeur/programmeur Amstelveens Poppentheater (winnaar van de Wim Meilinkprijs 2015)
- Yan van der Heijden: directeur/programmeur van theater De Blauwe Kei in Veghel
- Frans Hakkemars: Councillor NVP-UNIMA, secretaris van de Wim Meilinkprijs

DE WIM MEILINKPRIJS 2017 WORDT UITGEREIKT AAN

RIEKS SWARTE

Rieks Swarte heeft een lange carrière als poppentheatermaker achter de rug. In 1975 studeerde hij af als regisseur, maar hij was net zo gefascineerd door het ontwerpen van decors. Sinds die tijd heeft hij een indrukwekkend repertoire opgebouwd, waarmee hij zowel een volwassen als een jeugdig publiek bereikte. Met zijn speelgoed voorstellingen is hij een inspiratiebron voor veel theatermakers geworden.

JURYRAPPORT WIM MEILINK PRIJS 2017.

I. INLEIDING

In eerste instantie heeft ieder jurylid genomineerden aangeleverd. De gehele lijst van namen is tijdens de bijeenkomst van 20 april 2017 stuk voor stuk langs de meetlat van het werkkader gelegd. Tijdens deze bijeenkomst heeft de jury unaniem voor Rieks Swarte gekozen.

II. DE WINNENDE KANDIDAAT

Rieks Swarte

Rieks Swarte studeerde in 1975 af als regisseur, terwijl hij ontwerpen van decors net zo aantrekkelijk vond.
Beide aspecten zijn in zijn gehele carrière een rol blijven spelen. Dat heeft geleid tot spectaculaire voorstellingen, voor de kleine, midden en grote zaal. Hij is de man van het speelgoedtheater: theater met alledaagse voorwerpen in decors die getekend/geschilderd waren op karton. Sprekend voorbeeld was Het tapijt van Bayeux, waar de oorlog die Willem de Veroveraar in 1066 voerde, werd uitgebeeld met gevouwen bootjes. Deze stijl van werken werd een inspiratiebron voor gevestigde en jonge makers. Bekend werden ook zijn collegevoorstellingen, waarin ingewikkelde dingen op simpele wijze werden uitgelegd, zoals bij het 200-jarig bestaan van Felix Meritis.
Ook maakte hij bij gezelschappen als het Ro Theater grote zaalvoorstellingen; de voorstelling Hondje zal nog in menige herinnering leven. Hij maakte voorstellingen zowel voor een jong als een volwassen publiek.
En dat zijn werk na 25 jaar nog steeds sprankelt, blijkt uit de remake van Potters beesten, die in het seizoen 2016/2017 opnieuw uitstekend is ontvangen.

In de laatste jaren van Firma Rieks Swarte werkt hij samen met jonge regisseurs en schrijvers. Na de opheffing van het gezelschap in 2014 startte hij Swarte Kunst. Zijn meest recente project is Lorentz' lab, waar hij verantwoordelijk was voor de inrichting van het laboratorium van Lorentz in het Teylersmuseum. Twee acteurs nemen het publiek mee op een tocht langs het leven van Nobelprijswinnaar Lorentz.
Op vanzelfsprekende wijze combineert Swarte theater met educatieve aspecten, zonder ze als zodanig zwaar te laten wegen.

III. DE MEETLAT

Met het oog op het voorafgaande en met de meetlat in de hand kon de jury het volgende constateren:

1. Rieks Swarte heeft een lange carrière als poppentheatermaker achter de rug en heeft in die tijd een indrukwekkend oeuvre opgebouwd.
2. Hij beoefent het poppentheater maken als vak, en oefent het tot op heden met groot enthousiasme uit.
3. Hij speelde en speelt op zeer uiteenlopende plekken, variërend van grote en kleine zalen, tot bijzondere locaties als musea. Zijn publiek bestond/bestaat volwassenen en kinderen.
4. Hij heeft zijn carrière lang verbindingen gelegd met andere disciplines, zoals o.a. muziek, zang, wetenschap, schrijvers en regisseurs.
5. Swarte woont en werkt in Haarlem, maar speelde in het gehele land.
6. Ondanks het feit dat hij qua leeftijd gepensioneerd zou kunnen zijn, is hij nog met hart en ziel actief, zowel als maker en als speler.
7. Uit punt 6 kunnen we concluderen dat hij absoluut nog actief en in leven is.
8. Hij is geen bestuurslid van de NVP-UNIMA of lid van de jury.

De jury draagt Rieks Swarte unaniem voor als winnaar van de Wim Meilinkprijs 2017.

Namens de gehele jury,

Marla Kleine

Plaquette, ontworpen door Jeanne van Midde.

WIM MEILINKPRIJS DANKWOORDJE
RIEKS SWARTE

Beste jury, dames en heren.
Dit is altijd het moment dat er bedankt moet worden.
Dat ga ik ook doen, maar eerst even wat zeggen.
Ik was nogal verwonderd dat mij deze prachtprijs is toegekend. De lijst legendarische voorgangers is enorm chique de friemel.
Waarom ik? Zo dacht ik. Vanwaar de eer? Ik ben toch niet een uitgesproken poppenspeler zoals mijn voorgangers? Mijn carrière is in alle hoeken van het theater te vinden en beslaat veel meer dan poppenspel alleen: regisseren, ontwerpen, lesgeven, en ook toneelspelen.
Nee, toch nog even over nadenken: zit het 'm er soms in dat ik blijkbaar een manier van werken heb waarbij allerlei onderdelen van het theater op een poppenachtige manier bij elkaar komen? Dat ik toneelspelers leer dat niet zijzelf het object zijn, maar dat hun spel en hun personage dat zijn, net zoals bij een pop. Dat we samen een verhaal vertellen. En dat het mij eigenlijk niets uitmaakt welk middel je gebruikt in het theater, en dat het mooi meegenomen is dat het vaak popjes zijn. En steeds weer anders in gebruik.
Of het nou Jip en Janneke is, Tante Patent, Kleine Sofie en Lange Wapper, of het schimmenspel van de sprookjes van tante Pit op de teevee. Komt het omdat dat mensen met tranen in de ogen zitten als je met een videocameraatje door de maquette van een huis gaat op zoek naar een verloren verleden, zoals in Uittocht.
Of komt het soms doordat we in Potters beesten een kat tot leven brengen en je daarvoor drie toneelspelers nodig hebt?
Ik heb het maar opgegeven en laat het lekker aan de jury over om te beslissen wat mijn aandeel is aan het poppenspel in Nederland.
Als mijn man en ik in hele saaie voorstellingen zitten, van acteurs die zwaar dichtgemetseld toneel-toneel spelen, waarbij het gonst van bedoelingen is de steevaste zin die we elkaar toefluisteren: "Maar waar zijn de popjes?" Dan weten we weer waar het om hoort te gaan in het theater.

Die ‘popjes’ staan voor mij voor de verbeelding. Dát wat je triggert, dát wat er in je hoofd ontstaat. Wat van je als publiek verlangt, is dat toeschouwen een werkwoord moet zijn. En da theater geen voorgekauwde kost moet zijn. Ik als publiek wil ook wat bedenken. Dat samenspel tussen publiek en spelers is het spel; daar gaat het om.
‘Popjes’ klinkt misschien denigrerend. Maar ik heb de term van mijn grote voorbeeld en leermeester Feike Boschma. Ik had ooit een schilderijtje voor hem gemaakt van de echte Jan Klaassen en Katrijn van Cabalt. Hij zei: “Mooi, dat zijn hele goede popjes.” Vandaar. Zo werden de ‘Popjes’ voor mij de geuzennaam voor de verbeelding.

Laatst las ik in een afstudeerscriptie van een studente theatervormgeving over het verschil tussen verbeelding en fantasie. Ik had nog er nooit bewust een onderscheid tussen gemaakt, maar het vertelt me precies wat me bevalt aan verbeelding en wat ik eigenlijk zo vervelend vind aan fantasie.
Ik citeer:
“Iris Murdoch, filosoof, stelt dat verbeelding tot doel heeft iets te veranderen. Verbeelding richt zich op de alledaagse wereld. Fantasie is volgens haar de vijand van de verbeelding, fantasie is een van de mechanismen om de werkelijkheid te ontvluchten. Verbeelding moet zich volgens Murdoch juist richten op de relatie met de buitenwereld. Fantasie doet dit volgens Murdoch niet. Zij beschrijft dat goed kijken tot juist handelen leidt. Een goed mens is iemand die vol aandacht naar de wereld kijkt.”

Wat mij betreft moet theater zich verhouden tot de wereld om ons heen. Theater is niet alleen maar entertainment. Theater kan handvaten geven, je een spiegel voorhouden of een vergrootglas zijn. Theater doet voorstellen, laat je verder kijken dan je eigen beperkte horizon. En het middel daartoe is niet de fantasie, maar de verbeelding.
Geef je publiek de handvaten, opdat ze het verhaal zelf afmaken in hun kop en het zich toe-eigenen. Dan gebeurt er iets.

Voor mij is de eenduidigheid van poppenspel de essentie van het theater: een object wordt tot een acteur van de verbeelding. Je maakt van iets dat er nog niet is, iets levends. Iets abstracts als een gedachte wordt concreet gemaakt. Je schept mogelijkheden om iets te kunnen veranderen. Je groeit ervan.
Popjes zijn ons voorbeeld. Ze kunnen soms dingen doen, die een toneelspeler met de

beste wil van de wereld nooit zal kunnen: vliegen bijvoorbeeld. Want het hoeft niet echt te zijn, acteur! Juist niet! Natuurlijk kun je vliegen, zolang het maar niet echt is.
In Wim Meilink's onvolprezen boekje Het Doopceel van Jan Claeszen staat een heel mooi prentje van een poppenspeler die een poppenkast op zijn rug naar huis sjouwt, of naar de Dam. De eenzaamheid van die man (hij lijkt heel moe te zijn van de hele dag met zijn armen omhoog en zijn stemverheffing) is treffend. Poppenspelers doen het meestal alleen. Hele werelden kunnen ze in hun eentje verbeelden. Dat heeft nadelen, maar ook z'n voordelen.
Poppenspelers waren in de geschiedenis bij uitstek de critici van de maatschappij. Lekker ontregelen, kinderen stoute dingen leren, de ingeslapen zooi onderuit halen.
Het gaat slecht met de wereld. Maar het ging altijd al slecht met de wereld.
De wereld heeft zeker nu hele hordes poppenspelers nodig om onze wereld een spiegel voor te houden.
Ik maak me al een tijd zorgen dat er steeds minder mensen voor het vak poppenspeler kiezen.
Is het poppenspel stervende? Ja en nee. Ja, omdat er steeds minder mensen eenzaam met een kast op de rug van de Dam naar huis lopen en nee, omdat er massa's mensen zijn, die nu de technische mogelijkheden hebben om in al hun eenzaamheid met hun schermpjes tegen de wereld aan te schoppen. Videofilmpjes kun je in je eentje maken, en met Youtubefilmpjes kun je revolutietjes ontketenen. En de verspreiding van nu is iets waar die poppenspeler op de Dam jaloers op kan zijn. Het hoopvolle is dat er net zoveel talent tussen zit als in de tijd van Wim Meilink en er trouwens ook net zoveel rotzooi tussen zit. Dat geeft hoop. Maar o, vraag je je wel eens bij al die schermpjes af: "Waar zijn de echte popjes?"
Zo en nu gaan we bedanken: Allereerst de jury, En verder al die mensen waarmee ik in de loop van de jaren gewerkt heb en die ervoor zorgden dat ik een carrière als homo ludens kon hebben.

De inspirators, zoals mijn man Javier, medevormgever Carly Everaert, Liesbeth Coltof,
Mijn vaste acteursmaat Ferdi Janssen, en de beste zakendame: Meta Weyschedé.
En er zijn nog een hele trits namen uit mijn afgelopen loopbaan, die ik niet vergeet, maar dan zou het allemaal veel te lang gaan duren.
Dank u
R.

Nederlandse Vereniging Voor het Poppenspel
UNIMA Centrum Nederland
www.nvp-unima.nl